

“*পুৰণা হিচাপ সমাপ্তিৰ চিন*”

আজি বাপদাদাই সাক্ষাৰ শৰীৰৰ আধাৰ লৈ সাক্ষাৰ সৃষ্টিত, সাক্ষাৰ ৰূপধাৰী সন্তানসকলৰ লগত মিলন উদযাপন কৰিবলৈ আহিছে। বৰ্তমান সময়ৰ অস্থিৰ জগতত অৰ্থাৎ দুখৰ বাতৰিৰ যুক্ত জগতত বাপদাদাই নিজৰ অচল-অটল সন্তানসকলক চাই আছেইক। অস্থিৰতাত থাকিও উপৰাম (অনাসক্ত) আৰু পিতাৰ প্ৰিয় কমল (পদুম) ফুলবোৰক চাই আছেইক। ভয়ৰ বাতৰিৰণত থাকিও নিৰ্ভয়, শক্তি স্বৰূপ সন্তানসকলক চাই আছে। এই বিশ্বৰ পৰিৱৰ্তক বেফিকৰ (নিচিন্ত) বাদশ্বাসকলক চাই আছে। এনেকুৱা বেফিকৰ বাদশ্বাহ হোৱা যে চৰ্তুদিশৰ চিন্তাজনক বায়ুমণ্ডলৰ প্ৰভাৱ অংশ মাত্ৰও পৰিব নোৱাৰে। বৰ্তমান সময়ত বিশ্বৰ বেছি সংখ্যক আত্মাতে বিশেষকৈ ভয় আৰু চিন্তা এই দুয়োটাই প্ৰৱেশ কৰিছে। কিন্তু যিমানেই তেওঁলোক সংশয়ত থাকে, চিন্তিত হয় সিমানেই তোমালোক শুভ চিন্তিক হোৱা, চিন্তা সলনি হৈ শুভ চিন্তকৰ ভাৱনা স্বৰূপ হৈ গ’লা। ভয়ভীত হোৱাৰ সলনি সুখৰ গীত গাই আছে। ইমানখিনি পৰিৱৰ্তন অনুভৱ কৰা নহয়! সদায় শুভ চিন্তক হৈ শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ মানসিক সেৱাৰেও সকলোকে সুখ-শান্তিৰ অঞ্জলি দিওঁতা হোৱা নহয় জানো। অকালতে মৃত্যু হোৱা আত্মাসকলক অকাল মৃত হৈ শান্তি আৰু শক্তিৰ সহযোগ দিওঁতা হোৱা নহয় কিয়নো বৰ্তমান সময়ত চিজনেই হৈছে অকাল মৃত্যুৰ। যিদৰে বায়ুৰ, সমুদ্ৰৰ ধুমুহা হঠাৎ আহে, সেইদৰে এই অকাল মৃত্যুৰ ধুমুহাও হঠাৎ আৰু তীব্ৰতাৰে একেলগে অনেকক লৈ যায়। এই অকাল মৃত্যুৰ ধুমুহা এতিয়াতো আৰম্ভ হৈছে। বিশেষকৈ ভাৰতত চিভিল ৱাৰ (গৃহ যুদ্ধ) আৰু প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ এয়াই প্ৰত্যেক কল্পই পৰিৱৰ্তনৰ নিমিত্ত হয়। বিদেশৰ ৰূপ-ৰেখা বেলেগ ধৰণৰ হয়। কিন্তু ভাৰতত এই দুয়োটা বিশেষ কথাই নিমিত্ত হয়। আৰু দুয়োটাৰে আখৰা দেখি আছে। দুয়োটাই একেলগে নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে।

সন্তানসকলে সুধিলে যে একে সময়তে একেলগে মৃত্যু কেনেকৈ হয় আৰু কিয় হয়? আৰু ইয়াৰ কাৰণ কি? এয়াতো জানা আৰু অনুভৱ কৰা যে এতিয়া সম্পন্ন হোৱাৰ সময় সমীপত আহি আছে। সকলো আত্মাৰ, দ্বাপৰযুগ বা কলিযুগৰ পৰা কৰা বিকৰ্ম বা পাপৰ হিচাপ যি বাকী আছে সেয়া এতিয়া পূৰা সমাপ্ত হ’ব কিয়নো সকলোৱে এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। দ্বাপৰৰ পৰা কৰা কৰ্ম বা বিকৰ্ম দুয়োটাৰে ফল যদি এটা জন্মত সমাপ্ত নহয় তেতিয়া পৰৱৰ্তী জন্মতো নিষ্পত্তি বা প্ৰাপ্তিৰ হিচাপ চলি থাকে। কিন্তু এতিয়া অন্তিম সময় হয় আৰু পাপৰ হিচাপ বেছিকৈ আছে সেয়েহে এতিয়া সোনকালে জন্ম আৰু সোনকালে মৃত্যু - এইটো শাস্তিৰ দ্বাৰা অনেক আত্মাৰ পুৰণা হিচাপ শেষ হৈ আছে। বৰ্তমান সময়ত মৃত্যুও যন্ত্ৰণাদায়ক আৰু জন্মও বেছি সংখ্যকৰ দুখেৰে হৈ আছে। সহজ মৃত্যুও নহয়, সহজ জন্মও নহয়। গতিকে যন্ত্ৰণাদায়ক মৃত্যু আৰু দুখজনক জন্ম এয়া হৈছে সোনকালে হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰা সাধন। যিদৰে এই পুৰণা সৃষ্টিত সৰু পৰুৱা, ডাঙৰ পৰুৱা, ম’হ আদি মাৰিবৰ বাবে সাধন অৱলম্বন কৰা হয়। সেই সাধনবোৰৰ দ্বাৰা একেলগে পৰুৱা বা ম’হ বা অনেক প্ৰকাৰৰ কীটাণু একেলগে বিনাশ হৈ নাযায় জানো। এইদৰে আজিৰ মানৱেও ম’হ, পৰুৱাৰ দৰে একেলগে অকালতে মৃত্যুৰ বশ হৈ আছে। মানৱ আৰু পৰুৱাৰ মাজত পাৰ্থক্যই নাথাকিল। এই সকলো হিচাপ-নিকাচ চিৰকালৰ বাবে সমাপ্ত হোৱাৰ কাৰণে একত্ৰিত ভাৱে অকাল মৃত্যুৰ ধুমুহা সময়ে সময়ে আহি আছে।

সেইদৰে ধৰ্মৰাজ পুৰীতো শাস্তিৰ পাৰ্ট অন্তত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। কিন্তু সেই শাস্তি কেৱল আত্মাই নিজে নিজে ভোগে আৰু হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰে। কিন্তু কৰ্মৰ হিচাপ অনেক প্ৰকাৰৰ ভিতৰতো বিশেষকৈ তিনি প্ৰকাৰৰ হয় - এটা হ’ল আত্মাই নিজে নিজে ভোগ কৰা হিচাপ যেনে - ৰোগ। নিজে নিজেই আত্মাই শৰীৰৰ ৰোগৰ দ্বাৰা হিচাপ নিষ্পত্তি কৰে। সেইদৰে মগজু দুৰ্বল হোৱা বা যিকোনো প্ৰকাৰৰ ভূতৰ প্ৰৱেশ হোৱা এনেধৰণৰ শাস্তিৰ দ্বাৰা আত্মাই স্বয়ং হিচাপ-নিকাচ ভোগ কৰে। দ্বিতীয় হিচাপ হ’ল সম্বন্ধ সম্পৰ্ক দ্বাৰা দুখৰ প্ৰাপ্তি। এইটোতো বুজি পোৱা নহয় যে কেনেকৈ হয়! আৰু তৃতীয়তো হ’ল প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ দ্বাৰা হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হোৱা। এই তিনিটা প্ৰকাৰৰ আধাৰত হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হৈ আছে। গতিকে ধৰ্মৰাজ পুৰীত সম্বন্ধ আৰু সম্পৰ্কৰ দ্বাৰা বা প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ দ্বাৰা হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি নহ’ব। সেয়া এই সাক্ষাৰ সৃষ্টিত হ’ব। সকলোৰে সমূহ পুৰণা হিচাপ সমাপ্ত হ’বই। সেয়েহে এই হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তিৰ মেচিন (যন্ত্ৰ) এতিয়া তীব্ৰগতিৰে চলিবই লাগিব। বিশ্বত এই সকলোবোৰ হ’বই, বুজিলা! এইয়া হ’ল কৰ্মৰ গতিৰ হিচাব-নিকাচ। এতিয়া নিজে নিজক পৰীক্ষা কৰা - যে মোৰ ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰ তীব্ৰগতিৰ পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা সকলো পুৰণা হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হ’লনে নে এতিয়াও কিছু বোজা বাকী আছে? পুৰণা হিচাপ এতিয়াও কিছু বাকী আছে নে সমাপ্ত হৈ গ’ল, ইয়াৰ বিশেষ চিন কি

জানানে? শ্ৰেষ্ঠ পৰিৱৰ্তনত বা শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰোঁতে নিজৰ যিকোনো স্বভাৱ-সংস্কাৰে বিঘিনিৰ সৃষ্টি কৰে অথবা যিমান বিচৰা, যিমান ভাবা সিমান কৰিব নোৱাৰা আৰু এয়াই বাণী ওলায় বা সংকল্প মনত উদয় হয় যে নিবিচাৰিলেও নাজানো কয় হৈ যায়। নাজানো কয় হৈ যায় বা নিজৰ ইচ্ছা শ্ৰেষ্ঠ হোৱা সত্ত্বেও, সাহস উৎসাহ থকা সত্ত্বেও পৰৰ বশীভূত অনুভৱ কৰে, কয় এনেকুৱা কৰিবলগা নাছিল, ভবা নাছিলোঁ কিন্তু হৈ গ'ল। ইয়াকে কোৱা হয় নিজৰ পুৰণা স্বভাৱ সংস্কাৰৰ পৰৱৰ্তন বা কোনো সংগদোষৰ পৰৱৰ্তন বা কোনো বায়ুমণ্ডলৰ প্ৰকল্পনৰ পৰৱৰ্তন। এই তিনিও প্ৰকাৰৰ পৰৱৰ্তন স্থিতি দেখা দিলে তেন্তে নিবিচাৰিলেও হোৱা, ভাবিলেও নোহোৱা বা পৰৱৰ্তন হৈ সফলতা প্ৰাপ্ত নকৰা - এয়া হৈছে পুৰণি হিচাপৰ বোজাৰ লক্ষণ। এই লক্ষণবোৰৰ দ্বাৰা নিজে নিজক পৰীক্ষা কৰা - কোনো প্ৰকাৰৰ বোজাই উৰন্ত কলাৰ অনুভৱৰ পৰা তললৈতো লৈ নাহে। হিচাপ নিষ্পত্তি অৰ্থাৎ সকলো প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱত উৰন্ত কলা। কেতিয়াবা-কেতিয়াবা প্ৰাপ্তি হয়, যদি 'কেতিয়াবা' হয় তেন্তে এতিয়া বাকী আছে। গতিকে এইটো বিধিৰে নিজক নিজে পৰীক্ষা কৰা। দুখৰ সৃষ্টিততো দুখৰ ঘটনাৰ পাহাৰ বিস্ফোৰণ হ'বই। এনেকুৱা সময়ত নিৰাপত্তাৰ সাধনহে হৈছে "পিতাৰ ছত্ৰছায়া"। ছত্ৰছায়াতো আছেই নহয় জানো। অচ্ছা।

মিলন মেলা উদযাপন কৰিবলৈ সকলো আহিছে। এই মিলন মেলাত যিমানহে যন্ত্ৰণাদায়ক দৃশ্য নহওঁক কিন্তু মেলা হ'লে এয়া খেল যেন লাগিব। ভয়ভীত নহ'বা। মিলনৰ গীত গাই থাকিবা। আনন্দত নাচিবা। আনকো সাহসৰ সহযোগ দিবা। স্থূল নাচ নাচিব নালাগে, এইয়া হৈছে আনন্দৰ নাচ। মেলা সদায় উদযাপন কৰি থকা নহয়! থাকাই মিলন মেলাত। তথাপিও মধুবনৰ মেলালৈ আহিছা, বাপদাদাইও এনেকুৱা মেলা উদযাপন কৰা সন্তানসকলক দেখি হৰ্ষিত হয়। মধুবনৰ শৃংগাৰ আহি মধুবনত উপস্থিত হৈ গৈছে। অচ্ছা।

এইদৰে সদায় নিজক সকলো হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি আনৰো হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰোৱাৰ শক্তিস্বৰূপ আত্মাসকলক, সদায় দুখ যন্ত্ৰণাদায়ক বায়ুমণ্ডলত থাকিও উপৰাম আৰু পিতাৰ স্নেহী হৈ থকা কমল ফুলবোৰক, সকলো আত্মাৰ প্ৰতি শুভ চিন্তক হৈ থাকোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

টিচাৰ ভগ্নীসকলৰ প্ৰতি:- 1. সেৱাধাৰী হোৱা, শিক্ষক নহয়। সেৱাত ত্যাগ, তপস্যা সমাহিত হৈ আছে। সেৱাধাৰী হোৱা মানে খনিৰ অধিকাৰী হোৱা। সেৱা এনেকুৱা বস্তু হয় যাৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক চেকেণ্ডত ভৰপূৰেই ভৰপূৰ। ইমান ভৰপূৰ হৈ যোৱা যে আধাকল্প খায়েই থাকিবা। পৰিশ্ৰমৰ প্ৰয়োজন নাই- এনেকুৱা সেৱাধাৰী। সেয়াও আত্মিক সেৱাধাৰী আত্মাৰ স্থিতিত স্থিত হৈ আত্মিক সেৱা কৰোঁতা, ইয়াকে কোৱা হয় আত্মিক সেৱাধাৰী। এনেকুৱা আত্মিক সেৱাধাৰীসকলক বাপদাদাই সদায় "আত্মিক গোলাপ"ৰ উপাধি দিয়ে। গতিকে সকলো আত্মিক গোলাপ হোৱা যি কেতিয়াও মৰি নায়। সদায় নিজৰ আত্মিকতাৰ সুবাসেৰে সকলোকে পুনৰুজ্জীৱিত কৰোঁতা।

2. সেৱাধাৰী হোৱাটোও বহুত শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য হয়। সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ পিতাৰ সমান। যিদৰে পিতা সেৱাধাৰী হয় সেইদৰে তোমালোকো নিমিত্ত সেৱাধাৰী হয়। পিতা বেহদৰ শিক্ষক হয় তোমালোকো নিমিত্ত শিক্ষক হোৱা। গতিকে পিতাৰ সমান হোৱাৰ ভাগ্য প্ৰাপ্ত হৈছে। সদায় এইটো শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ দ্বাৰা আনকো অবিনাশী ভাগ্যৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰাই থাকা। সমগ্ৰ বিশ্বত এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য বহুত কম সংখ্যক আত্মাৰ আছে। এই বিশেষ ভাগ্যক স্মৃতিত ৰাখি সমৰ্থ হৈ সমৰ্থ কৰাই থাকা। উৰাই থাকা। সদায় নিজে আগবাঢ়ি আৰু আনকো আগবঢ়োৱা। অচ্ছা!

নিৰ্বাচিত অব্যক্ত মহাবাক্য

তোমালোক সন্তানসকল মাজিঙতো হৈয়েই আছা কিন্তু প্ৰকৃতিজিতো হোৱা কয়নো এতিয়া প্ৰকৃতিৰ অস্থিৰতা বহুত হ'ব। কেতিয়াবা সমুদ্ৰৰ পানীয়ে নিজৰ প্ৰভাৱ দেখুৱাব কেতিয়াবা ধৰণীয়ে নিজৰ প্ৰভাৱ দেখুৱাব। যদি প্ৰকৃতিজিৎ হোৱা তেন্তে প্ৰকৃতিৰ কোনো অস্থিৰতাই তোমালোকক অস্থিৰ কৰিব নোৱাৰিব। সদায় সাক্ষী হৈ সকলো খেল চাই থাকিবা। যিমান তোমালোকে নিজকে ফৰিস্তা স্বৰূপত অৰ্থাৎ উচ্চ স্থিতিত থাকিবা, সিমানহে অস্থিৰতাৰ পৰা স্বতঃ নিলগত থাকিবা। প্ৰকৃতিজিৎ হোৱাৰ আগতে কৰ্মেন্দ্ৰীয়জিৎ হোৱা তেতিয়া আকৌ প্ৰকৃতিজিৎ তথা কৰ্মাতীত স্থিতিৰ আসনধাৰী তথা বিশ্ব ৰাজ্য অধিকাৰী হ'ব পাৰিবা। গতিকে নিজকে সোধা - প্ৰতিটো কৰ্মেন্দ্ৰীয় "হয় হজুৰ" "হয় হাজিৰ" কৰি চলেনে? তোমালোকৰ মন্ত্ৰী, উপমন্ত্ৰীয়ে কেতিয়াবা প্ৰবঞ্চনাতো নকৰে?

তোমালোক সন্তানসকলৰ ওচৰত পবিত্ৰতাৰ বৰ মহান শক্তি আছে যিয়ে নিজৰ পবিত্ৰ মনেৰে অৰ্থাৎ শুদ্ধ বৃত্তিৰ দ্বাৰা

প্ৰকৃতিকো পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰা। মনৰ পবিত্ৰতাৰ শক্তিৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ হ'ল- প্ৰকৃতিৰো পৰিৱৰ্তন। গতিকে স্ব পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা প্ৰকৃতি আৰু ব্যক্তিৰ পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰা। তমোগুণী মনুষ্য আত্মা আৰু তমোগুণী প্ৰকৃতিৰ বায়ুমণ্ডল, প্ৰকল্পনৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ সহজ সাধন হৈছে এই ঈশ্বৰীয় মৰ্যাদা। মৰ্যাদাৰ ভিতৰত থাকিলে তেতিয়া পৰিশ্ৰমৰ পৰা হাত সাৰিবা। পৰিশ্ৰম তেতিয়া কৰিব লগা হয় যেতিয়া মৰ্যাদা ৰেখাৰ পৰা সংকল্প, বাণী বা কৰ্মৰে বাহিৰলৈ ওলাই আহা।

তোমালোকে সদায় নিজৰ পূৰ্বজ-ভাৱৰ স্থিতিত থাকি সংকল্পৰ দ্বাৰা আদেশ দিয়া যে পাঁচ বিকাৰ তোমালোকে আধাকল্পৰ বাবে বিদায় লৈ লোৱা, প্ৰকৃতি সতোপ্ৰধান সুখদায়ী হৈ সকলোকে সুখ দিয়া। তেন্তে প্ৰকৃতিয়ে তোমালোকৰ আদেশ অনুসৰি কাম কৰিব। আকৌ এই প্ৰকৃতিয়ে প্ৰবঞ্চনা কৰিব নোৱাৰে। কিন্তু প্ৰথমে নিজৰ অধিকাৰী হোৱা, স্বভাৱ-সংস্কাৰৰো অধীন নহয়, যেতিয়া অধিকাৰী হ'বা তেতিয়া সকলোৱে অৰ্ডাৰ অনুসৰি কাৰ্য্য কৰিব। যিদৰে বিজ্ঞানৰ শক্তিয়ে প্ৰকৃতি অৰ্থাৎ তন্ত্ৰবোৰক আজিও নিজৰ নিয়ন্ত্ৰণত ৰাখিছে, তেন্তে কি তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান মাষ্টৰ ৰচয়িতা, মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমানৰ আগত এই প্ৰকৃতি আৰু পৰিস্থিতি দাসী হ'ব নোৱাৰে! যেতিয়া বিজ্ঞানৰ অণু শক্তিয়ে মহান কৰ্তব্য কৰিব পাৰে, তেন্তে আত্মিক শক্তি, পৰমাত্ম-শক্তিয়ে কি কৰিব নোৱাৰে, সহজে প্ৰকৃতি আৰু পৰিস্থিতিৰ ৰূপ আৰু গুণ পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰে। সকলো বিঘ্নৰ পৰা, সকলো প্ৰকাৰৰ পৰিস্থিতিৰ পৰা বা তমোগুণী প্ৰকৃতিৰ দুৰ্যোগৰ পৰা চেকেণ্ডত বিজয়ী হোৱাৰ বাবে কেৱল এটা কথা নিশ্চয় আৰু নিচাত যাতে থাকে যে “বাহ! মই” মই শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণ আত্মা হওঁ। এইটো স্মৃতিত থাকা তেতিয়া সমৰ্থ স্বৰূপ হৈ যাবা।

যেতিয়াই প্ৰকৃতিৰ দ্বাৰা কোনো পেপাৰ আহে তেন্তে এয়া কিয়, এইটো কি... এনেকুৱা অস্থিৰতাত নাইবা। অস্থিৰতালৈ অহা অৰ্থাৎ ফেইল হোৱা। যিয়েই নহওঁক, ভিতৰৰ পৰা সদায় এইটোৱে আৱাজ ওলাওক বাহ! মিঠা ড্ৰামা। “হায়! কি হ'ল” এইটো যাতে সংকল্পতো নাহে, ড্ৰামাৰ জ্ঞানেৰে নিজকে মজবুত কৰা। মায়াজিৎ বা প্ৰকৃতিজিৎ হ'বৰ বাবে সমাহিত কৰাৰ শক্তি ধাৰণা কৰা, ইয়াৰ বাবে দেখিও নাচাবা, শুনিও নুশুনিবা। অভ্যাস কৰা- এতিয়াই সাকাৰী, এতিয়াই আকাৰী আৰু এতিয়াই নিৰাকাৰী প্ৰকৃতিৰ অস্থিৰতা দেখি প্ৰকৃতিপতি হৈ, নিজৰ ফুল ষ্টপৰ ষ্টেজেৰে প্ৰকৃতিৰ অস্থিৰতা সমাপ্ত কৰা। তমোগুণীৰ পৰা সতোগুণী ষ্টেজলৈ পৰিৱৰ্তন কৰা- এইটো অভ্যাস বঢ়োৱা।

সংগমতে প্ৰকৃতিয়ে সহযোগী হোৱাৰ নিজৰ পাৰ্ট আৰম্ভ কৰি দিব। সকলো ফালৰ পৰা প্ৰকৃতিপতিৰ আৰু মাষ্টৰ প্ৰকৃতিপতিৰ স্বাগতম হ'ব। সকলো ফালৰ পৰা শুভেচ্ছা জনাবআৰু অফাৰ দিব সেয়েহে প্ৰকৃতিৰ প্ৰতিটো তন্ত্ৰক দেৱতাৰ ৰূপত দেখুৱাইছে। দেৱতা অৰ্থাৎ দিওঁতা। গতিকে অন্তত এই প্ৰকৃতিৰ সকলো তন্ত্ৰ তোমালোক সকলোকে সহযোগ দিওঁতা দাতা হৈ যাব। চাৰিওফালে যিমনেই কোনো তন্ত্ৰৰ দ্বাৰা অস্থিৰতা নহওঁক কিন্তু য'ত তোমালোক প্ৰকৃতিৰ মালিক থাকিবা ত'ত প্ৰকৃতিয়ে দাসী হৈ সেৱা কৰিব। কেৱল তোমালোক প্ৰকৃতিজিৎ হৈ যোৱা। তেতিয়া এই প্ৰকৃতিয়ে নিজৰ মালিকক সহযোগৰ মালা পিন্ধাব। য'ত তোমালোক প্ৰকৃতিজিৎ ব্ৰাহ্মণৰ ভৰি থাকিব, স্থান থাকিব ত'ত কোনো লোকচান হ'ব নোৱাৰে। তেতিয়া সকলোৱে তোমালোকৰ ফালে স্থূল-সূক্ষ্ম সহায় ল'বলৈ দৌৰি আহিব। তোমালোকৰ স্থান আশ্ৰয়স্থল হৈ যাব। আৰু সকলোৰে মূখৰ পৰা “হে প্ৰভু, তোমাৰ লীলা অপৰমপাৰ হয়” এই বাণী উচ্চাৰিত হ'ব। “ধন্য হওঁক, ধন্য হওঁক, তোমালোকে পালো, আমি নাজানিলো, হেৰুৱালো”। এই আৱাজ চাৰিওফালৰ পৰা আহিব। অচ্ছা ওঁম শান্তি।

বৰদান: এজন পিতাক নিজৰ সংসাৰ বনাই সদায় এজনৰ আকৰ্ষণত থাকোতা কৰ্মবন্ধন মুক্ত হোৱা
সদায় এইটো অনুভৱত থাকা যে এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই। কেৱল এজন বাবাই সংসাৰ হয় আৰু কোনো আকৰ্ষণ নাই, কোনো কৰ্ম বন্ধন নাই। নিজৰ কোনো দুৰ্বল সংস্কাৰৰো বন্ধন যাতে নাথাকে। যিয়ে কাৰোবাৰ ওপৰত “মোৰ ভাৱৰ” অধিকাৰ ৰাখে তেওঁলোকৰ ক্ৰোধ বা অভিমান আহে - এইয়াও কৰ্মবন্ধন হয়। কিন্তু যেতিয়া বাবাই মোৰ সংসাৰ হয়, এইটো স্মৃতি থাকে তেতিয়া সকলো “মোৰ-মোৰ” শেষ হৈ এজন “মোৰ বাবা”ত সমাহিত হৈ যায় আৰু কৰ্মবন্ধনৰ পৰা সহজে মুক্ত হৈ যায়।

স্লোগান: মহান আত্মা তেওঁ হয় যাৰ দৃষ্টি আৰু বৃত্তি বেহদৰ হয়।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!